

MOLNÁR RÓZSA VERSEI

ZIVATAR

Megállt a levegőben a nyár.

A nap kínos mosolya sárgásra fakította a fűszálakat.
Valahol már vizet fogannak a felhők,
és hozzák terhüket, szentül ballagva,
mint Mária Erzsébet háza felé.

Jönnek.

Villám-ostorcsapkodástól könnyes fájdalommal . . .
és gyöngykezekkel imádkozzák ki
fakír-testű fűszálak gyermekeit
a langyosra ázott föld rögalagútjaiból . . .

Port kavar a szél.

RABSÁG

Világűri, mély, sötét csend:
tenyereket formáz a Nagy Semmiből;
rázkódó, hatalmas erő szüremlik át a lelken.
Tudod-e vajon vagy csak sejtéd még:
Isten megtartó angyalává lettél;
sűrű, mint az akarás,
sűrű, mint az akarás.

Világúri, mély, sötét csend:
 hömpölyög, úszik, létezőben van;
 karokká lényegül, tart, tart rendületlen,
 ki nem ereszt magából.
 Így fonod, szivárgod át magadat létemen;
 és tartasz erősen,
 és tartasz erősen.

VÁRAKOZVA

Papköltő barátomnak

India tétova léptei mozdulnak benned . . .
 évszázadok nyomain érkeztél meg
 fehér bábelünk zúrzavarába,
 hogy magadba imádkozd Európát . . .
 hogy olyan légy;
 kő a sziklában . . .
 (pedig szabadságot muzsikál a te véred . . .)

Leszaggattad szárnyaid,
 kitepted a szívedet . . . fehér csodákért.
 Fejcsóválva néz az Isten:
 „. . . halott szárny és halott szív . . .
 – méregeti talentumod –

eladtál engem egy tál lencséért!?”

SZERELEM

. . . az éjszaka sötéten lopakszik.
 Csendben matat a tájon . . .
 az éberség izma rezzen pilládon,
 lassan fehérülő álom-virágodból
 kiröppen fekete szembogarad
 és szobádban köröz újra . . .

miféle erő nem hagy nyugodni?
Érezlek, pedig messze vagy . . .
és függőleges elválasztó vonalaim,
a falak
felé fordulva szemezgetem az éjszaka mondatait,
hogy összeállítsak egy igazán neked hangzót,
létem és léted vibrálásából . . .